

လမင်းမိုမို

အဝေးက

ကောင်းကင်

L နှစ်

အခန်း (၁)

နဒီသည် မျက်စိနှစ်လုံးကို ဖျတ်ခနဲဖွင့်လိုက်ကာ

မျက်နှာမူရာတည့်တည့်မှာ ရှိနေတဲ့ မျက်နှာ ကြက်ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကို
ခဏစိုက်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ မျက်စိနှစ်လုံးဖွင့်လိုက်တော့ အိပ်ရာကနိုးပြီဆို
တဲ့သဘောပေါ့။ တကယ်တော့ အိပ်ရာကနိုးပြီဆိုရလောက်အောင် နဒီညက
အိပ်ရာဝင်ခဲ့တာလား၊ အိပ်ပျော်ခဲ့တာလား ကိုယ့်ဟာကိုယ် မရေရာ။

အဖြူရောင်အိပ်ရာခင်း ဇာဖြူခေါင်းအုံးစွပ်ဖြူဖွေး၊ ချွေးတို့ထက်မှာ

ကတ္တီပါမွေးပွစောင်ဖြူကိုခြုံ လျက် ဖဲညဝတ်အကျုံဖြူနှင့် လဲလျောင်းနေသော နဒီကို
ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ခေါင်းအုံးပေါ်ပြန့်ကျဲ လွင့်ဝဲနေတဲ့ ညှိနက်သည့်ဆံနွယ်တို့နှင့်
မျက်နှာလေးတစ်ကွက်ကိုသာ အထင်းသားမြင်ရလိမ့်မည်။

ထိုမျက်နှာကလေးတစ်ကွက်သည် ဖော်ပြရန်ခက်သည့်ဝေဒနာရိပ်တို့

စွန်းထင်းပျေ့ကျဲလျက် သွေးဆုတ်ဖျော့တော့နေပါသည်။ သေလုမြောပါး
နာကျင်ခံစားခဲ့ရသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့က နဒီ မျက်နှာပေး ခက်ခက်ခဲခဲ
ရှာဖွေစရာမလိုဘဲ အလွယ်တကူပေါ်လွင်ကာနေသည်။

နဒီက ခုတင်ပေါ်မှ ဖြည်းညင်းစွာ ထ ထိုင်ကာ ခြေနှစ်ဖက်ကို

ကြမ်းပေါ်အသာချလိုက်သည်။ ဘာနှင့်မှထိခိုက်ရိုက်ပုတ်ခံရခြင်းမရှိခဲ့ဘဲ
နှလုံးသားတစ်စုံကို ဗဟိုပြုပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကိုင်ရိုက်ခံထားရ သလို
နာကျင်နေပါသည်။ အတွင်းရောအပြင်ရော အသွေးအသား
အရေခွံခြေသည်းလက်သည်း ဆံပင်တွေကအစ နာကျင်နေတယ် ထင်မိသည်။

နဒီသည် အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ထွက်လိုက်ပါသည်။

ဂရင်းနိုက်ကျောက်ပြားဖြူတွေ ခင်းထားတဲ့ ဧည့်ခန်းမထဲက အဖြူရောင်ဆိုဖက်ဆက်တီများပေါ် ထိုင်နေသည့် သူတို့ပြောလက်စစကားရပ်ဟာ ဟန်ချက်ပျက်သွားပြီး ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်ကြပါသည်။

‘မမ နိုးလာပြီလား’

‘အင်း... ခုန ဇောအသံကြားတယ်’

‘ဟုတ်... မမဇော ရောက်နေပါတယ်။ မီးဖိုထဲမှာ သူဝယ်လာတဲ့ မုန့်ဟင်းခါး နွေးနေပါတယ်’

နဒီက စုထွေးနှင့်မာလာ့ကိုကြည့်လိုက်ရင်း..

‘ရှင်တို့နှစ်ယောက် မနက်ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထ နေကြတာလဲ’

‘ခြောက်နာရီခွဲလောက်မှပါ။ မမက ထမင်းလည်းမချက်ရဘူးဆိုလို့ မချက်ထားဘူး’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီနေ့ တို့လည်းအပြင်ထွက်မယ့်ဟာ၊ အပြင်မှာပဲစားမှာ ချက်စရာမလိုပဲ၊ ရှင် တို့နှစ်ယောက်လည်း ဒီနေ့ဆိုင်ကပြန်လာရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ကြတော့နော်၊ ဒီမှာ အိပ်မပေးနဲ့တော့ နှစ်ညရှိပြီ၊ မလိုအပ်ပါဘူးဆိုတာ ဝိုင်းစိတ်ပူကြပြီး လာအိပ်နေကြတာ၊ ကိုယ့်အိမ်များ အသုဘအိမ်ကျ နေတာပဲ’

‘ဖွ...ဖွ.. မမကလည်း မပြောကောင်းတာ’

‘မပြောကောင်းတာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ရှင်တို့က မိန်းမပျိုလေးတွေ၊ အသက်လေးတွေ နှစ်ဆယ် ကျော်လေးတွေနဲ့လေ အလကားနေရင်း မိဘအိမ်မှာ မအိပ်ဘဲတခြားမှာ ဟိုအိပ်ဒီအိပ် မအိပ်သင့်ဘူး၊ အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ဆိုလည်းထားတော့၊ အရေးကြီးကိစ္စလည်း မရှိဘူး၊ တစ်နေ့ကတော့ တို့နည်းနည်း နေမကောင်းဘူး ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့

ကောင်းသွားပြီ

ရှင်တို့စိတ်ပူတာ စေတနာထားတာကို ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးတို့ လာစောင့်အိပ်ပေး နေတာကို မြင်နေရတာ ကိုက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်ချင်စရာပြန်ဖြစ်နေတယ်။ အစောင့်အရှောက်နဲ့ နေရမယ့်အခြေအနေဆိုးဆိုးတစ်ခု ကိုယ်ကြုံနေရတယ်လို့ သတိပေးနေသလို ခံစားရတယ်’

စုထွေးနှင့်မာလာသည် နဒီရဲ့ဖက်ရှင်စတိုးမှ အရောင်းဝန်ထမ်းမလေးတွေထဲက နှစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ကို နဒီကိုလာစောင့်အိပ်ပေးဖို့ နဒီသူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ‘ဇာ’က စီစဉ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

‘စုထွေး ဟိုအံ့ဆွဲမှာ သော့ယူပြီးတော့ ဟိုဘက်ခန်းသွားဖွင့်စမ်းပါ။ အသားကပ်ဘောင်းဘီတွေ ပုံးတစ်ပုံးစာကျန်တယ်။ အားလုံးဆိုင်ကိုသယ်သွားပြီး ၂၀% ဒစ်စကောင့်ချလိုက်၊ ဈေးနှုန်းသစ်ကပ် လိုက်တော့၊ အစ်မ ဒီတစ်ခေါက်သွားရင် ဘောင်းဘီတွေ ခပ်များများ သယ်လာမှာ၊ ဒီခိုင်းအသစ် ကတ် တလောက်ကြည့်ပြီးပြီ သိလား၊ အဲဒီ ပုံဟောင်းတွေ အစ်မ အမြန်ကုန်ချင်တယ်’

‘ဟုတ်’

နှစ်ရက်လုံးလုံး စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့တဲ့သူတို့ရဲ့အလုပ်ရှင် အစ်မကို ကောင်မလေးနှစ် ယောက်က စိုးရိမ်မကင်း အကဲခတ်နေဆဲ။ သူတို့အစ်မ ဘယ်လောက်ခံစားရမယ်ကို မိန်းမချင်းကိုယ် ချင်းစာနိုင်သည်။ ခုလည်းပဲ ဘယ်လောက်ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ထိန်းဆည်ကာပြောနေနေ နဒီမျက်နှာပေါ်က နာကျင်ဖိစီးနေတဲ့ဒဏ်ရာကြီးကို အတိုင်းသားမြင်နေရသလိုပင်။ နှစ်ရက်အတွင်းမှာ နှစ်နှစ်စာလောက် အိုမင်းကျဆင်းသွားတယ်ထင်ရတဲ့ ရုပ်ရည်က သက်သေပင်။ မျက်ကွင်းညိုညိုနှင့် မျက်လုံးတစ်ဝိုက်က အရေးအရစ်တို့က နဒီမျက်နှာကို ရင့်ရော်ခက်ထရော်စေနေသည်။

‘သတင်းစာများ ရပြီလား’

‘သတင်းစာ မမဇာယူလာပါတယ်’

‘အင်း.. အင်း၊ မာလာလည်း စုထွေးနဲ့ လိုက်သွား၊

ဆိုင်ကိုသယ်စရာဘာရှိလဲ နည်းနည်းစစ် လိုက်ပြီး ယူစရာရှိတာတွေ ယူလာလိုက်၊
အစ်မ လက်ကျန်သိပ်မရှိချင်ဘူးနော် သမီးတို့’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမ’

စုထွေးနှင့်မာလာက သော့ယူကာ ဟိုဘက်ခန်းဆီထွက်သွားပါသည်။
ဒီကွန်ဒိုမီယံမှာပဲ နဒီက နှစ်ခန်းဝယ်ထားပါသည်။
ဟိုဘက်တစ်ခန်းရဲ့အိပ်ခန်းတစ်ခန်းကို ဆိုင်ပစ္စည်းပိုတွေထားရာ ဂိုဒေါင်သ
ဖွယ်အသုံးပြုပြီး ကျန်တဲ့နေရာတွေကိုတော့ အလွတ်ရှင်းလင်းထားသည်။

ဆိုဖာရှည်တစ်ခုက လွဲပြီးလျှင် ဇာခန်းဆီးဖြူတွေသာရှိသော
ဤအခန်းပိုတွင် နဒီနှစ်သက်စွာ ဝယ်ယူစုဆောင်းထားသော ပန်းချီကားလေး
ငါးချပ်ကို ရှင်းရှင်းကျဲကျဲ ချိတ်ဆွဲအလှဆင်ထားပါသည်။

‘နဒီ. နင် နိုးပြီလား’

‘အင်း’

နိုးတယ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့။ တကယ်တော့ အိပ်မပျော်လို့သာ စာ
ရောက်လာတာကိုတောင် အိပ်ခန်းထဲက သိနေတာပေါ့။

‘မုန့်ဟင်းခါး စားရအောင်’

‘အေး’

‘သတင်းစာယူလာတယ်။ ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ နင်ကြည့်ရင်း
ထိုင်စောင့်နေ၊ ငါမုန့်ပြင်ခဲ့မယ်၊ နွေး တာပြီးပြီ’

‘အင်း’

နဒီက ညဝတ်အကျ...ကြီးတဖားဖားနှင့်ပင်
ထမင်းစားပွဲမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သတင်းစာကို
နောက်ဖုံးမှစပြီးလှန်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

‘(၆-၄-၂၀၀၈) တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဆီဒိုးနားဟိုတယ်၌
ကျင်းပမည့်မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲအား ဖျက်သိမ်း ခြင်း’

အလိုလေး... ခေါင်းစဉ်ကြီးက ရှည်လျားပြီး ပြူးပြူးပြေပြေ နိုင်လိုက်တာ။
နဒီက အောက်ကစာကို လည်း နာနာကျင်ကျင်နှင့်ပင် ခပ်လျှမ်းလျှမ်း
ဖတ်လိုက်ပါသည်။

‘မောင်သက်မင်းထွဋ်နှင့် မရေနဒီတို့၏ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို
စိတ်သဘောထားခြင်း မတိုက်ဆိုင်ပါ သောကြောင့် ဖျက်သိမ်းလိုက်ပါသည်။

မရေနဒီ

ကြော်ငြာက ခပ်ရှင်းရှင်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင်။ နဒီက သတင်းစာကိုပိတ်၍
ခေါက်ပစ်လိုက်သည်။ ထပ်မကြည့်ချင်တော့ပါ။ ကတုန်ကယင်ဖြစ်လွန်းလို့။
တစ်ကိုယ်လုံးမက အရိုးထဲကပါ နာလာလွန်းလို့။

‘ရော့.. နဒီ၊ ဒီမှာ.. ငရုတ်သီးမှုန့်’

ဇာက မုန့်ဟင်းခါး နှစ်ပန်းကန်ကို ဗန်းနှင့်ပြင်ကာ သယ်ယူလာကာ
နဒီဖို့ တစ်ပန်းကန်၊ သူ့ဖို့ တစ်ပန်းကန် ချလိုက်သည်။

‘အများကြီးနော်၊ ငါ ငါးဆင့်ချိုင့်နဲ့ ဝယ်လာတာ။ များများစား၊
စုထွေးတို့ဖို့ပါ ပါတယ်’

နဒီသည် ကိုယ့်တပည့်တပန်း ဝန်ထမ်းရှေ့တော့
ခပ်တည်တည်လုပ်နေနိုင်ပြီး အချစ်ဆုံးသူ ငယ်ချင်း ဇာ့ရှေ့တော့ (ဟန်လုပ်နေလည်း

မသိမယ့်သူမဟုတ်ရာ) သွေးပျက်တဲ့မျက်နှာကလေးနှင့်ဖြစ် နေပါသည်။

‘ဇာ’

‘ဘာလဲ နဒီ’

‘စုထွေးတို့ကို ပြန်အိပ်ပစေတော့။ ငါ ရပါတယ်’

‘တစ်ယောက်တည်း ညရေးညတာ ဖြစ်ရဲ့လား’

‘ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံး နေနေတာပဲဟယ်’

နဒီသည် ဖေဖေနှင့်မေမေ မရှိကတည်းက အိမ်ဖော်ရယ် ကိုယ်ရယ် နှစ်ယောက်အတူ နေဖူးပါ သည်။ ကိုယ်မရှိတုန်း ပစ္စည်းခိုးပြေးတဲ့သူနှင့်၊ ကိုယ်ထွက်သွားရင် အိမ်မစောင့်ဘဲ သူပါထွက်သွားကာ လည်ချင်တိုင်းလည် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ရည်းစားနှင့် လွန်ကျွံသွားလို့ ပြဿနာပေါ်တဲ့လူနှင့်။ ကိုယ်မရှိတုန်း အိမ်ပေါ်ခေါ်ချင်ရာ အဖော်အပေါင်းခေါ်တင် ပျော်ပွဲစားကြတဲ့သူနှင့်။

အမျိုးစုံဒုက္ခပေးသော အိမ်ဖော်များစွာနှင့် ကြုံတွေ့ပြီး ဆက်လက်စိတ်ပင်ပန်းမခံနိုင်သောအခါ ကိုယ့်အိမ်မှာ အတူထားတဲ့ အိမ်ဖော်မခေါ်ထားတော့ပါ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကိုယ့်အသက်ကလည်းကြီး ကာ ကိုယ်တိုင်လူကြီးတစ်ပိုင်းဖြစ်လာပြီဆိုတော့ မိဘတွေဆုံးကာစ အသက်အစိတ်မ လေးလည်း မဟုတ်တော့တာမို့ ခုတော့ နာရီပိုင်းအိမ်ဖော်သာ ခေါ်ပါတော့သည်။

‘အင်း.. ရရင်လည်း ပြန်လွှတ်လိုက်ပေါ့’

‘သတင်းစာကြော်ငြာက နင် စာစီတာလား’

‘အေး.. ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘အရမ်းပြူးပြဲနေတော့ လူတွေတွေ့မှာ ငါရှက်လို့ပါ’

ဇာက မျက်ခုံးကိုပင့်ကာ

‘ဟဲ့ ကြော်ငြာထည့်တာကိုက လူတွေတွေ့ဖို့ ထည့်တာလေ၊ ပြူးပြလေ ထင်းခနဲတွေ့လေ၊ ကောင်းလေပေါ့၊ နင့်ကြော်ငြာက လူတိုင်းတွေ့ဖို့လိုတယ်လေ နဒီ၊ မတွေ့သူမရှိ ဖြစ်လိုက်မှ အဲဒီ နေ့ ကျ မှားယွင်းရောက်လာသူ မရှိမှာပေါ့။ ကြော်ငြာတာ မတွေ့လိုက်လို့ အဲဒီ နေ့ မင်္ဂလာဆောင်ရှိတယ် ထင်ပြီး သွားနေကြမှာစိုးရိမ်ရတာ လေ’

‘အဲသလို မတွေ့လိုက်တဲ့သူရှိပြီး သွားနေကြရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘နင် ဘာမှမပူနဲ့၊ ငါတို့လင်မယားရယ်၊ ကိုကိုသန့်တို့ လင်မယားရယ် အဲဒီ နေ့ ဆီဒိုးနားမှာ သွား နေဖို့ စီစဉ်ပြီးပြီ။ မတော်တဆ မသိလိုက်တဲ့သူတစ်ယောက်တလေ ရောက်လာရင် တောင်းပန်ရှင်းပြ ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ရုံပေါ့။ သူတို့ဘက်ကတောင် လာချင်လာစောင့်မှာ၊ ငါကြော်ငြာထည့်မှာ အန်တီ ဆွေ့ကိုသွားပြောတော့ သူကလည်းပဲ လူတွေတွေ့အောင် ကြီးကြီးထည့်ဖို့ ပြောတယ်။ အန်တီဆွေ့တို့ ခမျာ နင့်ကိုမပြောနဲ့ ငါ့ကိုတောင် မျက်နှာသိပ်မပြရဲကြဘူး၊ တအားကို နူးညွတ်ပြီး မျက်နှာအောက်ချ ထားကြတာ၊ သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်းပေါ့ဟယ်’

သူတို့ရဲ့သားက ဖောက်သွားတော့ မဟုတ်တာလုပ်သွားတော့ သူတို့ခမျာ မျက်နှာမပြရဲ ဖြစ်ကြ ပေမည်ပေါ့။ တကယ်တော့ လူကြီးလူကောင်းမိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းပါ။ ပြောရရင်တော့ ကိုထွဋ်ကိုယ် တိုင်ဟာလည်း လူကြီးလူကောင်းလို့ ခေါ်ရမည့်သူ တစ်ယောက်ပါပဲ။ အသက်တောင် သုံးဆယ့်ခုနစ် နှစ်ရှိနေပြီ။ လူကြီးစီစဉ်လို့ မဟုတ်ဘဲ ချစ်သူတွေအဖြစ် နှစ်နှစ်လောက်တွဲထားတဲ့ ကိုယ့်ခင်ပွန်း လောင်းဟာ မင်္ဂလာပွဲတစ်ပတ်အလိုမှာ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲရှိသေးတဲ့ တခြားမိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို ခိုးပြေးသွားခဲ့လိမ့်မယ်ရယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ အိပ်မက် မမက်ခဲ့ပါ။

တစ်နေ့ကတော့ ဒါကို ကိုထွဋ်ရဲ့ညီမ ရီရီ အိမ်တိုင်ရာရောက်လာပြောတဲ့အခါ နဒီသည် မယုံ ကြည်နိုင်စွာ

ကြောင်ငေးမျောသေနေခဲ့သေးတာ။ သူတို့အဖေက ကိုယ်တိုင်သွားအသိပေး
အကြောင်း ကြားဖို့ (သူ့ကိုယ်တိုင်တော့ မျက်နှာပူလို့ မလိုက်ဘဲ) ဇနီးနှင့်သမီးငယ်ကို
တာဝန်ပေးသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ ကလည်း လိန်ကွန့်ပြီး လုံးဝမလိုက်လိုတဲ့အတွက်
ညီမဖြစ်သူ လင်မယားသာ ရောက်လာတာ။

သူ့ညီမဟာ နဒီနှင့်ရွယ်တူ သုံးဆယ့်လေး ငါးနှစ်ပတ်လည်ဆိုပါတော့ ။
ရီရီယောကျားဟာ လည်း ယောက္ခမတွန်းလွှတ်လို့ ပါလာရကာ မျက်နှာပူလွန်း၍
နဖူးနှင့်ဒူး ထိမတတ်ငုံထိုင်နေခဲ့တာ။

‘ဟို.. ကိုကိုက.. ဟိုလေ.. သရဖီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို
ဟို... ဟို.. ခိုးပြေးသွား တာနဲ့... အဲဒါ.. ဒီမှာ စာတော့ ရေးထားခဲ့ပါတယ် နဒီရယ်’

မတော်လိုက်ရတဲ့ ယောက်မဟာ မျက်ရည်လည်ရွဲဖြစ်နေခဲ့သည်။
သဘောကောင်း ပြည့်ဝကြ တဲ့ မိသားစုပါ။ ဪ.. ကိုထွဋ်ဆိုသော
ချစ်သူသည်လည်းပဲ အဆိုးအပေတော့ မဟုတ်ရှာဘဲ ဝဋ်ကြွေး မကင်းပေလို့သာ
ဖြစ်ဖို့ကုသိုလ်ပါပဲလို့သာ ဖြစ်ရတယ်လို့ပဲ တွေးဖြေလိုက်ရပါသည်။

သို့ပေမယ့် မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ တစ်ပတ်အလိုကျမှ ကပ်ဖြုတ်တာကတော့
တစ်ဆိတ် ရက်စက် လွန်းရာမကျပေဘူးလား။ တော်သေးတာက
လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်ခြင်းကိုခွာပြီး လုပ်မထားဘဲ ဧည့်ခံပွဲမတိုင်ခင် တစ်ရက်မှာမှ
ကပ်စီစဉ်ထားပေလို့။ ဖိတ်စာတွေက ဝေပြီးခဲ့ပြီလေ။ ဝေပြီးတာမှ သုံး
လေးရက်ရှိသေးတာ။ ခိုးမယ့်ခိုးပြေးလည်း စောစောစီးစီး ခိုးပြေးပါတော့လား။

‘ငါ အရမ်းစိတ်မကောင်းဘူး နဒီရယ်’

ဇာသည် မုန့်ဟင်းခါးဇွန်းကို ပါးစပ်ထဲ ခွံ့အပြီး ပြန်ဆွဲမထုတ်ဘဲ
သတိလက်လွှတ်ငိုင်းနေတဲ့ နဒီကို အလန့်တကြားကြည့်ပြီးလျှင်

‘ဟဲ့.. နဒီ’

‘အင်’

‘နဒီ.. သူငယ်ချင်း’

ငူငူကြီး ပြူးစိုက်ငိုင်နေတဲ့ နဒီမျက်ဝန်း၌

မျက်ရည်တစ်စက်မှမရှိသော်ငြား ဇာ့မျက်ဝန်းမှာ မျက် ရည်တွေသီဝေလာသည်။ နဒီပုံစံမှာ စိတ်နှင့်လူနှင့် မကပ်တာအသိအသာ။ ရှိုက်ကြီးတငင်လည်း မငိုခဲ့ဘဲ သိသိချင်းနေက မျက်ရည်နည်းနည်းပါးပါး လည်တာသာရှိခဲ့ပြီး ငူငူကြီးသာ မူးမိုက်ပျော့ခွေနေခဲ့ တာ။

‘ဇာ.. နင် ဘာလို့ငိုတာလဲ’

‘ငါ.. ငါ့ပယောဂလည်း မကင်းဘူး နဒီရယ်’

‘ဘာဆိုင်လို့လဲ ဇာရယ်’

‘သူတို့နဲ့ နင့်ကိုငါ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာ၊ ငါ့ကိုကြားခံပြီး နင်နဲ့ကိုထွဋ် သိခဲ့တာ’

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ သူကလွဲရင် သူ့အမေ သူ့ညီမကိုတောင်

ငါအပြစ်မတင်ပါဘူး၊ ဘာဆိုင်လို့လဲ ဇာ၊ ရီရီကို ငါတောင်ပြန်ချော့လိုက်သေးတယ်။ ရီရီခမျာ ငိုလို့ သနားပါတယ်၊ အမှန်တိုင်း ပြောရရင် ကိုထွဋ်ကိုလည်း ငါသိပ်ကြီး စိတ်မဆိုးပါဘူး’

‘ဟင်’

‘မုန်းလည်း မုန်းမသွားဘူး၊ မုန်းမသွားဘူးဆိုတော့ သိပ်ချစ်လို့လို့

နင်ထင်နေဦးမယ်၊ ချစ်က တည်းကိုက သိပ်မချစ်လို့လား မသိပါဘူး။ ငါသိပ်မုန်းမသွားဘူး၊ ငါတကယ်ပြောတာ၊ ငါ့ခံစားချက်က သိပ်ရှက်တာ၊ ပမ်းနည်းတာ၊ ဒါပါပဲ ဇာရယ်၊ ငါနာတော့ နာတယ်။ နာတယ်ဆိုတာလေ တကယ်နာ တာ၊ ငါ့လက်မောင်းကို ငါအခုဒီလိုဆုပ်လိုက်ရင်တောင် နာတယ်၊ အသည်းနှလုံးရော

ကလီဇာတွေ ရော အရိုးအသားတွေရော တစ်ကိုယ်လုံးနာတာ’

‘နဒီ.. နင်ဘာဖြစ်လို့ သိပ်မငိုတာလဲ’

‘ငါ ဘာဖြစ်လို့ မငိုတာလဲ’

ပြန်လည်မေးနေတဲ့ နဒီကို ဇာကာ ယူကျုံးမရကြည့်နေမိရင်း..

‘နဒီ.. နင် ဒေါ်ခင်လေးညှိနဲ့ သွားပြန်တွေ့ပါ’

နဒီက ခေါင်းလေး ဖြည်းဖြည်းယမ်းရင်း

‘မတွေ့ချင်ပါဘူး ဇာရယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟယ်’

‘ဖေဖေတို့ မေမေတို့ ဆုံးတုန်းကလည်း တစ်ခါ၊ ခုတစ်ခါဆိုရင် သူက ငါ့ကို ခဏခဏ စိတ် ဓာတ်ကျလွယ်တဲ့ စိတ်မကြံ့ခိုင်တဲ့စိတ်ပျော့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ထင်တော့မှာပေါ့၊ အခု ဘာမှသိပ် မဖြစ်ပါဘူးဟာ’

‘ထင်တော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ နဒီ၊ သူက Psychiatrist ပဲ၊ သူ နင့်အပေါ် ဘယ်လိုထင်ထင် နှင် ရှက်စရာလဲ မလိုဘူး၊ ဂရုစိုက်စရာလည်း မလိုဘူး၊ အဓိကက နင့်စိတ်တွေ တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုရပြီး ပြန်တက်ကြွ အားရှိလာဖို့ပဲ။ သူဆိုရင် နင့်အကြောင်းကိုလည်း သိပြီးသားလေ။ နင့် History ဘယ်လို တွေ့ရှိတယ်ဆိုတာ နားလည်ထားပြီးသား..’

ဟိုးတစ်ခါက အတော်ကြီးကြာမှ နင်နာလန်မထူအောင် စိတ်တွေကျနေမှ သူ့ဆီရောက်ရတာ အချိန်တွေအကြာကြီး ပြန်ကုစားခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား နဒီရယ်၊ အဲသလိုနောက်ကျမှ သိပ်လိုအပ်လာ မှ ကုစားရတာ က နင့်အတွက်လည်း ပင်ပန်းဆင်းရဲပြီး အချိန်လည်းအများကြီးပေးရတယ်။ နင် နာလန် ထူဖို့အချိန်အကြာကြီးပေးခဲ့ရတယ်။ အခု နင့်ကိုယ်နင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလို့ နင်ထင်ပေမယ့် နာကျင်မှု က တစ်မျိုးစီနဒီ၊ ခုကိစ္စကလည်း ခုအလျောက်ပဲ..’

သွားလိုက်ပါ။ မလိုအပ်ရင်တောင် နှစ်ခါသုံးခါလောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။
စကားသွားပြောလိုက်ပါ။ နင်က ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုပေမယ့် နင်ပြိုကွဲနေတယ်’

ပြိုကွဲနေတယ်တဲ့။ နဒီသည် သူ့ကိုယ်သူ သေချာတာတစ်ခုကတော့
လောကကြီးကို အယုံအကြည်မဲ့သလိုဖြစ်နေတာပင်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
အပေါ်လည်းယုံကြည်ချက်နည်းပါးသွားတယ်။ အဲဒီ ခံစားချက်က
အံ့ဩနာကျင်စေသည်။

နဒီအသက်က သုံးဆယ့်လေးနှစ်ထဲမှာလေ။ တကယ်တော့ အပျိုကလေး
မဟုတ်တော့။ အပျို ကြီးစာရင်းမှာ ဝင်ပြီပေါ့။

အခုခေတ်မှာ ချောချောလှလှ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တွေ
ပေါများလွန်းလှတဲ့အထဲမှာ ငွေရှိ၊ ဂုဏ်ရှိ၊ ပညာတတ် ယောက်ျားတွေဟာ
ခေါင်းခေါက်စရာတွေ ပေါမှပေါများလှတဲ့ဟာ ဘာကြောင့်များ ရွှေရင် သိမ်းသစ်
နုမျစ်မျစ်လေးတွေကိုပယ်ပြီး အိုစာရင်းခြေတစ်ဖက်လှမ်းပြီဖြစ်တဲ့ အရွယ်မျိုးကို
ရွေးမတဲ့လဲ။

ယူချင်းယူ နုနယ်ငယ်ရွယ်နှစ်ဆယ်လေးကိုပဲ ရွေးယူတော့မပေါ့။
မတိမ်းမယိမ်းကိုမှ ယူရပါမယ် လို့ စည်းကမ်းချက်ကြီးရှိတာမှတ်လို့။ တကယ့်ကို
ကြားလို့ကောင်းအောင် ပြောတာမဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲက တကယ့်အရင်းခံအတိုင်း
ရိုးသားစွာဝန်ခံရမည်မှာ ကိုထွဋ်ကိုခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင်လည်း ဖြစ် မနေ၊
လွတ်တဲ့ငါးကြီးပြီး နှမြောတသလိုလည်းမနေ၊ ထားပစ်ခံခဲ့ရခြင်းအပေါ်မှာသာ
အံ့ဩနာကျင်ခါး သီးနေတာပါ။

‘သူကကျတော့ Therapist ဆိုတော့ ငါတို့ထက်ပိုပြီး နင့်စိတ်ဓာတ်ကို
တက်ကြွလာအောင် အားဖြည့်ပေးနိုင်မှာ၊ ထိရောက်တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့
နင့်ကိုအမြန်ဆုံး နာလည်ထူပေးနိုင်မှာ’

‘ဒေါ်ခင်လေးညိုနဲ့ မတွေ့တာတောင်ကြာပြီ။

ကိုးနှစ်လောက်ရှိပြီပေါ့နော်’

နဒီက ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခပ်ညည်းညည်းကလေး ပြောမိသည်။

ဖေဖေနဲ့မေမေ ဆုံးပြီးတဲ့နောက် နဒီဒေါ်ခင်လေးညိုနှင့် ခြောက်လလောက် ပြသကုသခဲ့ရပါသည်။ အဲဒီ တုန်းကလည်း သူ့ကို နဒီအစ်မ ကြီးတစ်ယောက်လို ဒါမှမဟုတ် အဒေါ်တစ်ယောက်လို အားကိုးခင်မင်ခဲ့ပါသည်။ ကိုယ့်ဝေဒနာသက် သာပျောက်ကင်းတဲ့နောက်မှာတော့ သိပ်ပြီးမရောက်ဖြစ်ခဲ့တော့။

သူကလည်း စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်ဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နေကောင်းတယ်ကင်းတဲ့အချိန် မှာ တကူးတက သွားချင်စိတ်မရှိခဲ့တော့တာ။

*

အခန်း (၂)

ဒေါ်ခင်လေးညိုသည် သူ့ရှေ့က နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ် ထိုင်နေသည့် မိန်းမရွယ်ကို သဘောတကျပြီးကြည့်နေမိပါသည်။ လည်ပင်းမှာပတ်ထားတဲ့ အဖြူရောင်ပိုးမာဖလာရှည်လေးအဖျား က သိုးမွေးလုံးဖြူဖြူလေးတွေကို ခေါင်းငုံ့မျက်လွှာချကာ တို့ထိလှုပ်ခတ်ကစားနေတဲ့ ‘ရေနဒီ’အမည်ရှိ သည့် မိန်းကလေးကိုလည်း သနားနေမိပါသည်။

လူသားတွေဟာ မိမိတို့ဘဝမှာ အပြောင်းအလဲအချိုးအကွေ့ အဖြစ်အပျက်ပေါင်းများစွာနှင့် နပန်းလုံးနေကြရတာ မှန်ပေမယ့် ကြီးမားပြင်းထန်ထူးခြားတဲ့ ရိုက်ပုတ်ချက်လောကဓံကိုတော့ အကြိမ် ကြိမ်အခါခါ အဖန်တလဲလဲ ကြုံရဖို့မသင့်ပါ။ အချိုးအကွေ့ဆိုလည်း လေးဆယ့်ငါး ဒီဂရီကွေ့လောက် ခြောက်ဆယ်ဒီဂရီကွေ့လောက်ပေါ့။ ကိုးဆယ်ဒီဂရီကွေ့ဆိုရင်တောင်မှ သိသိသာသာပင်ပန်းစေပြီ။ ဂဂယ်ကွေ့လို ဖျတ်ခနဲ ဟိုဘက်ဒီဘက် ပြောင်းလဲသွားတဲ့ကွေ့ချိုးမျိုးဘဝမှာ တစ်ကြိမ်ကြုံလျှင်ပင် လူ ကိုအများကြီး ဖိစီးပြီ။

နှစ်ကြိမ်ဆိုရင်တော့ သနားစရာပေါ့။ ထပ်ပြီးတော့ သုံးကြိမ်ဆိုတာမျိုးတော့ ဘုရားရှင်ကယ် တင်စောင်မပြီး မကြုံရရှာတော့အောင် စောင့်ရှောက်ပါလို့ ကြားထဲက ဆုတောင်းပေးချင်မိပါသည်။

‘နဒီက မမ ဆီ မလာချင်ဘူး’

နဒီသံက အသံထွက်လာသည်။ ဒေါ်ခင်လေးညိုက ပြုံးရင်း..

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ နဒီ’

‘နဒီ မျက်နှာပူလို့ပါ’

‘ဘာကို မျက်နှာပူတာလဲ နဒီ’

‘လိုအပ်မှပဲ ရောက်လာပြီး မလိုအပ်ရင်တော့

အဆက်ပြတ်နေတဲ့သဘောမျိုး ဖြစ်နေလို့ပါ’

‘ဒါ ဆရာဝန်နဲ့လူနာကြားမှာ ဆန်းမှမဆန်းတာပဲ နဒီ၊

နေမကောင်းမဖြစ်ဘဲနဲ့ မလိုအပ်ဘဲနဲ့ ဘယ်လူနာက ဆရာဝန်ဆီ
ရောက်ရောက်နေချင်မှာတဲ့လဲ၊ ဒါမျက်နှာပူစရာအကြောင်းမှ မရှိတာ’

နဒီကပြုံး၍ ဒေါ်ခင်လေးညိုကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

သူပြောတော့လည်း ဟုတ်နေရာ ခုမှပဲ ရဲရဲကြည့်ရဲတော့သလို။

‘တို့ မတွေ့တာဘယ်လောက်ကြာသွားပါလိမ့်’

‘ကိုးနှစ်လောက်ပါ မမ’

‘ကြားထဲမှာ အချိန်ကာလတွေရှိလို့သာ နဒီတောင်မငယ်တော့ဘူးပဲလို့

စဉ်းစားရတယ်။ နဒီက အရင်ကထက် ဘာမှသိပ်မပြောင်းလဲဘူး၊ နဒီ

အခုအသက်ဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲ’

‘သုံးဆယ့်လေးထဲမှာပါ’

ဒေါ်ခင်လေးညိုက ခေါင်းယမ်းရင်း

‘သုံးဆယ်တောင်မပြည့်ချင် ပြည့်ချင်ထင်ရတယ်၊ ဟိုးတုန်းက

ကလေးမျက်လုံးကလေး အကြည့်လေးမျိုးတွေ ပျောက်ပြီး ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လာတဲ့

မျက်လုံးတွေပဲသိသိသာသာ ပြောင်းလဲ တယ်၊ ကျန်တာ

ဘာမှသိသိသာသာမပြောင်းဘူး၊ အရမ်းလည်း လှနေတုန်းပဲ၊ လှပြီးသား အလှထဲမှာ

ဣန္ဒြေလေးနဲ့ ကျက်သရေလေးတစ်မျိုး တိုးလာတယ်’

နဒီက ခေါင်းကိုမော့လှန်ကာ အသံမထွက်ဘဲ ရယ်မောလိုက်မိပါသည်။

‘အပွိုင့်မဲင့်ယူကာ နဒီသူငယ်ချင်းတဲ့၊ သူကအကျိုးအကြောင်းတွေလည်း ပြောပြပါတယ်၊ နဒီက ငြင်းနေလို့ သူကဇွတ်အပွိုင့်မဲင့်လုပ်တာ ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် မမ၊ နဒီ မင်္ဂလာဆောင်ကိုဖိတ်ဖို့ကျတော့ မမကို မဖိတ်ဖြစ်ဘူးလေ၊ မင်္ဂလာ ဆောင်ပျက်တော့ကျတော့ စိတ်တွေပြုတ်ကျပြီး မမဆီ ရောက်လာရတယ်ဆိုတာကို အားနာမျက်နှာပူ လို့ပါ’

‘မတွေ့ဖြစ်တာကြာတော့လည်း မဖိတ်ဖြစ်ဘူးပေါ့၊ တစ်သက်လုံး သိခဲ့ကျွမ်းခဲ့သမျှ လူအားလုံး စုံနေအောင်ဖိတ်ရမယ်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ လောလောဆယ် ကျင်လည်ပတ်သက်ရတဲ့ အဝန်းအဝိုင်း လောက်နဲ့ ချို့ရတာ ပဲလေ၊ ထုံးစံပဲဟာ နဒီရယ်၊ အခု နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား’

‘တစ်ကိုယ်လုံး နာနေတယ် မမ’

နဒီ မျက်ရည်လည်လာပါသည်။ အသံက တိုးတိုးကလေးပင်။

‘ဘယ်လိုဒဏ်ရာမျိုးလဲ ပြောမပြတတ်ဘူး၊ မမကို ညာစရာအကြောင်းလည်း မရှိသလို နားထောင်ကောင်းအောင်လည်းပြောစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။ ဆုံးရှုံးလက်လွှတ်ရလေခြင်းဆိုတဲ့ နှမြောပူလောင်မှုမျိုး လုံးဝမရှိပါဘူး။ ဘာကိုမှန်းမသိ ဝမ်းနည်းနေတာပါပဲ’

‘ကိုယ့်ဟာကိုယ် တွေ့ခဲ့ကြတာလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သူပရိပို့စ်လုပ်တယ်၊ သုံးလလောက်နေတော့ နဒီလက်ခံခဲ့တယ်။ ဒီရှေ့မှာ ခင်မင်သိ ကျွမ်းတာလည်း တစ်နှစ်နီးပါးရှိပြီ၊ ငြင်းစရာလည်းအကြောင်းမရှိတာရယ်၊ အဓိကကတော့ Lonely ဖြစ် လွန်းတဲ့ဘဝမှာ လက်တွဲဖော်ရယ်လို့ အားကိုးလောက်တယ်ထင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရွေးလိုက်တာ

ပါပဲ’

‘သိပ်မချစ်ဘူးလား’

‘မချစ်ဘူးလည်းမဟုတ်၊ တအားရင်တွေခုန်အောင် အသည်းနှင့်အောင် ချစ်တော့လည်း မဟုတ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူဆိုတဲ့အချစ်မျိုးနဲ့ပါပဲ’

ဒေါ်ခင်လေးညိုက နဒီပြောပုံကို ပြုံးရပါသည်။

‘တာဝန်ကျေလေး ချစ်တာပေါ့’

‘အဲဒီ လိုလည်း .. အင်း.. နဒီသေချာမပြောတတ်ပါဘူး မမရယ်၊ နဒီလေ တစ်ယောက်တည်း မနေချင်တော့တာတစ်ခုပဲ၊ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ မရှိကတည်းက ဆွေနီးမျိုးစပ်ထဲကလည်း ခေါ်မနေ၊ အိမ်ဖော်ပဲခေါ်လိုက်ပြီး အဖော်ပြုနေတာ၊ အိမ်ဖော်တွေကလည်း စိတ်မချရတာ ရယ်၊ နဒီအပေါ်လည်း မကောင်းကြတာရယ်နဲ့ အသက်ကလည်း သုံးဆယ်ထဲဝင်လာတော့ လူကြီးဖြစ်ပြီဆိုပြီး နဒီတစ် ယောက်တည်းပဲ နေတော့တယ် မမ

House maid ကိုတောင် မနက်ပိုင်းညနေပိုင်းအချိန်ပိုင်းနဲ့ပဲ ခေါ်တော့မယ် မမ၊ အဲသလိုနေ ရင်းက အရမ်းအထီးကျန်ဆန်တာကို ခံစားလာရတာ ၊ နောက်ဆုံးတော့ နဒီဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လူ ကောင်း အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ယောက်ကိုရှာဖွေပြီး မိသားစုဘဝလေး တည်ဆောက်တော့မယ်လို့ ဆုံး ဖြတ်လိုက်တာပါ’

‘နဒီဆုံးဖြတ်တာလည်း မှန်ပါတယ်’

‘လူရွေးသာ မှားခဲ့တာပေါ့နော်’

‘လူရွေးလည်းမှားတယ်ပြောလို့မရပါဘူး၊ လူကောင်းပဲ မဟုတ်လား၊ ခုလိုဖြစ်သွားရတာ ကတော့ ဖြစ်ဖို့အကြောင်းကံကို တိုက်ဆိုင်လို့ပဲလို့ နဒီဖြေသိမ့်လိုက်တော့။ သူလည်း တကူးတက ရှုပ်ပွေတဲ့လူ စားထဲက မဟုတ်ဘူးလို့

သိရတယ်၊ သူ့ကံအကျိုးပေးပေါ့၊ ဖူးစာမပါဘဲ မှတ်ရမယ်’

‘ဖိတ်စာတွေပါ ဝေပြီးတော့မှ အရှက်တကွဲနာမည်ပျက်ရတာ ကျတော့’

‘နဒီ နာမည်ပျက်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူး၊ လူပါးစပ်ဆိုတာ ပိတ်လို့မှမရဘဲ။ ဘာကြောင့် ပျက် သွားတယ်ဆိုတာ လူတွေသိလာကြမှာပဲ။ သူ့ဘက်ကိုသာ အပြစ်ဖို့ကြမှာ။ သူပဲနာမည်ပျက်သွားမှာ၊ နဒီ က ဘာအပြစ်မှမရှိတာ ဘာနာမည်မှလဲ ပျက်စရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ အရှက်တကွဲဆိုတာကလည်း မင်္ဂလာပွဲစီစဉ်ပြီးမှ ပျက်ရတာ ကို ရှက်စရာလို့ကြိုတင်သတ်မှတ်တဲ့အတွေးမျိုး နဒီမှာရှိနေလို့ အရှက်ကွဲ ရတယ်လို့ နဒီထင်နေတာ..

ဒါဟာ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူးလို့ ယူဆလက်ခံထားတဲ့ သူ့အဖို့ဆိုရင် ဒါဟာ အရှက်တကွဲကို မဟုတ်ဘူး။ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပဲ၊ စီစဉ်ထားတယ်။ အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ စီစဉ်သလို မဖြစ်ဘူး ပျက်သွားတယ်။ ဒါဟာအဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုပါပဲ နဒီ၊ ခံယူသူရဲ့ ခံယူပုံခံယူနည်းအနေနဲ့ မှတည်တယ်၊ လူတွေကတော့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုအနေနဲ့ အထူးတဆန်းလုပ်ပြီး ပြောကြဆိုကြတာရှိမယ်

အဲသလိုပြောကြရာမှာတောင် နဒီကိုမကောင်းလုပ်ပြီး ပြောချင်လို့တောင် ပြောစရာအကြောင်း မရှိဘူး၊ သတင်းအဖြစ်တော့ ပြောကြဆိုကြမှာပဲ၊ ဒါဘယ်နှရက်လဲ နဒီ၊ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်ပေါ့ တစ်လ ပေါ့၊ ဒီထက် ဘယ်သူမှဆက်မပြောနိုင်ဘူး၊ သူတို့မှာလည်း သူတို့စားဝတ်နေရေးနဲ့ သူတို့ကိစ္စနဲ့ရှိသေး တယ်၊ ကိုယ့်ထက်တောင်ပိုပြီး သူများကိုတစ်လထက်ပို စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါဘူး နဒီ...

ကြာတော့ မေ့ပျောက်သွားကြမယ့်ကိစ္စတွေပဲ၊ တစ်နေ့နေ့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ပြီး စကားစပ်မိ လို့ နောင်အခါပြန်ပြောဖြစ်တာမျိုး ရှိရင်ရှိမယ်၊ ဒါလောက်ပါပဲ၊ အခုကိုပဲ ဒီကိစ္စပျက်လို့ နဒီမှာ တစ်

ကိုယ်ရည်ထိခိုက်ရှုံးနိမ့်သွားရတာ ဘာမှမရှိဘူး၊

အလုံးအရပ်စည်းစိမ်ချမ်းသာဘာများ လျော့သွားတာ ရှိလို့လဲ။ နဒီက နဒီလမ်းပေါ်မှာ နဒီလျှောက်နေတာပဲ။ သူကဘေးကပါလာတယ်။ ခဏတဖြုတ်နေ တော့ ဘေးကနေ လွင့်ကျချော်ထွက်သွားတယ်။ နဒီက ဆက်လျှောက်နေတုန်းပဲပေါ့။ ဒါပါပဲ နဒီရယ်’

နဒီက ငေးငိုင်တွေဝေနေပြီးလျှင်

‘နဒီကိုမြင်ရင် လူတွေက မေးငေါ့ပြီး အတင်းမပြောကြဘူးလားဟင်’

‘ပြောရင် ပြောမှာပေါ့။ သူပေါ့ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီး

သူ့သတို့သားလောင်းက တခြားမိန်းမ ခိုးပြေး သွားတယ်လေလို့ ပြောကောင်းပြောကြမယ်။ ပြောရင်တောင် ဒီစကားထဲမှာ နဒီအဖို့ ရှက်စရာဘာမှ မပါဘူး’

နဒီက ဒေါ်ခင်လေးညိုကို ငေးကြည့်နေပါသည်။

‘သူ့ကိုတွေ့ရင်တော့ မေးငေါ့ပြီးပြောကြမှာပဲ။ သူပေါ့ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီး ချစ်သူကိုပစ်ပြီး နောက် တစ်ယောက်ထပ်ခိုးပြေးတဲ့လူလေလို့ ပြောကြမှာပေါ့။ သူကရှက်ရမယ့်သူ။ နဒီက ဘာအမှားမှ ပြုမူတဲ့ သူမဟုတ်ဘူး။ ရှက်စရာအကြောင်းကို မရှိဘူး။ ဝမ်းနည်းတယ်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ ရှိ မှာပေါ့။ ဒီခံစားချက်ကလည်း အချိန်တန်ရင် သူ့ဟာသူ ပြီးပျောက်သွားမှာပဲ’

နဒီက အတန်ကြာငြိမ်သက်နေပါသည်။ ထို့နောက်

ရစ်ပဲနေတဲ့မျက်ရည်စလေးတို့ကို မျက် တောင်ပုတ်ခတ်ရင်း..

‘နဒီကလေး နဒီလည်း အသက်ကြီးလာပြီပေါ့နော်။ မိသားစုဘဝလေး တည်ဆောက်တော့မယ် ဆိုရင် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်မှာ ရင်သွေးယူမယ်ပေါ့။ အခု လက်ထပ်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် မိသားစုဘဝလေး တည်ဆောက်ဖို့ သိပ်နောက်မကျဘူးပေါ့နော်။ ကိုယ့်သားသမီးလေးကိုလည်း ပြုစုပျိုးထောင်နိုင်တဲ့ အချိန်လုံလောက်တယ်ပေါ့နော်။ အဲသလိုလေး စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တယ် မမရယ်။

တစ်ယောက်တည်း မဖြစ် ချင်လွန်းလို့ပါ’

နဒီအသံက တုန်ခတ်လာသည်။

‘နဒီရယ်.. သုံးဆယ့်လေးနှစ်ဆိုတာ ဘာကြီးသေးလို့လဲ၊ နဒီက မြန်မာမျက်စိနဲ့ ကြည့်လို့ပါ။ အနောက်တိုင်းတွေမှာ လေးဆယ်ဆိုရင်လည်း နောက်မကျပါဘူး၊ နဒီတစ်ယောက်တည်း မဖြစ်ပါဘူး၊ အခုထက်ပိုချစ်ရတဲ့သူ ပေါ်လာဦးမှာ၊ လွဲသွားတာကိုက ကိုယ့်အဖော်စစ်မဟုတ်လို့ပေါ့၊ တကယ့် အဖော်စစ်နဲ့တွေ့ရမှာမို့ ရှေ့လူနဲ့လွဲကို လွဲရတာ ပါ’

‘ချစ်ရတဲ့သူ ပေါ်လာဦးမှာ’

နဒီက ပြုံးမဲ့မဲ့လေး ရေရွတ်နေပါသည်။

‘နဒီက လှပတယ်၊ ပြည့်စုံတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝအတွက် အဖော်မွန်အစစ်ကို နဒီမှာ တွေ့ပိုင်ခွင့် ရပိုင်ခွင့်အပြည့်အဝရှိသေးတယ်၊ စိတ်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ထားလိုက်ပါ နဒီ၊ ကိုယ်ကပျော်ပျော်နေမှ ပျော် စရာက ကိုယ့်ဆီလာမှာ၊ မပျော်တတ်တဲ့သူဆီ အပျော်က ဘယ်တော့မှ မလာဘူး၊ စိတ်ကို ဖွင့်ပြီးလွှတ် ထားပါ၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုတွေနဲ့ ချုပ်နှောင်ထားနဲ့..

ဘာပူပင်သောကကိုမှ မွေးမြူမထားနဲ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး ထည့် တွက်ဖို့မလိုဘူး၊ ကိုယ့်စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ တတ်နိုင်တဲ့အရာပါ နဒီ’

နဒီက ဒေါ်ခင်လေးညိုကို ခင်မင်အားကိုးသော အပြုံးလေးနှင့်ငေးကြည့်နေရင်း..

‘မမ ပထမကလေးမွေးတော့ အသက်ဘယ်လောက်လဲဟင်’

ဒေါ်ခင်လေးညိုက ခေါင်းငဲ့ကာ တဟက်ဟက်ရယ်လိုက်ပြီးမှ..

‘နှစ်ဆယ့်သုံး နဒီ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်ငယ်လွန်းပါတယ်၊ တကယ်တော့ အဲဒီ

အချိန်ဟာ အိမ်ထောင် သားမွေးအတွက် စောနေခဲ့တာ ခုမ ပြန်နှမြောမိတယ်၊
ဆေးကျောင်းပြီးပြီးချင်း လက်ထပ်လိုက်တာ၊ သားကိုမွေးပြီးမှ
တခြားလေ့လာစရာတွေ ထပ်တက်ရ၊ လေ့လာရတယ်၊ နောက်ဆံတင်းခဲ့ရတာ ပေါ့၊
မမက စောလွန်းနေတာပါ၊ နဒီ သိထားဖို့က နဒီအဖို့ နောက်ကျနေပြီလို့ ထင်နေရင်
မမှန်ဘူး၊ အချိန် တွေရှိသေးတယ် နဒီ၊ အဓိကက ပျော်ပျော်နေရမယ်၊
စိတ်ဓာတ်မကျဘူး’

နဒီက သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်ချလျက် ပြန်တော့ဖို့ ကိုယ့်ကို
လှုပ်ရှားပြုပြင်ရင်း..

‘မမ သားလေးတွေ သမီးလေးတွေရော အတော်ကြီးရောပေါ့နော်’
ဒေါ်ခင်လေးညိုက ပြုံးရင်း..

‘သားက ဘွဲ့ရပြီ၊ သမီးက ဖက်စ်အမ်ဘီ ရောက်ပြီ’
နဒီက အပြုံးနှင့်ခေါင်းလေးညိတ်လိုက်ပါသည်။

*

ဒေါ်ခင်လေးညိုက အောက်ထပ်သူ့ဆေးခန်းမှထွက်ကာ
အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်ကို ခပ်သွက်သွက် တက်လာပါသည်။ ဆေးခန်းကြီးတွေမှာ
အချိန်တစ်ခုယူပြီး လူနာကို မကြည့်ချင်တာမို့ နေအိမ်ခန်းရဲ့ အောက်ထပ်မှာပဲ
သူ့ဆေးခန်းကို အေးအေးချမ်းချမ်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ဖွင့်ထားပါသည်။

ခင်ပွန်းသည် သမားတော်ကြီးဦးငြိမ်းအောင်ကတော့
ဆေးခန်းကြီးတွေမှာ ထိုင်ပါသည်။ သူက ကလေးအထူးကုပေကိုး။ လူနာတွေ
များပြားလွန်းကာ အားလပ်ချိန်မရှိလောက်အောင်ပင် ဆေးရုံနှင့် ဆေးခန်းကြီး
နှစ်ခုအကြား လွန်းထိုးပြေးလွှားနေရပါသည်။ ဒေါ်ခင်လေးညိုကတော့ ကိုယ်တိုင်က
စိတ် ကျန်းမာရေးကုသတဲ့ ဆရာဝန်မို့ လူနာကို

တစ်နေ့လေးငါးခြောက်ဆယ်တစ်ရာဖြစ်အောင် ဖုတ်ပူမီး တိုက်ကြည့်ရှုဖို့ လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါ။

တစ်နာရီအပွိုင့်မဲ့င် ကြိုယူတဲ့စနစ်ဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးပဲ လူနာကြည့်ပါသည်။ ကိုယ်က စိတ်ကိုကုသရတာ ။ လူနာ့ကြောင်းရင်းဇစ်မြစ်ကို ရေရေရာရာ မသိဘဲ ကုသဖို့မဖြစ်နိုင်ပါ။ ပြီးတော့ သူတို့ကုထုံးက ဆေးဝါးအပြင် နှစ်သိမ့်အားပေးဆွေးနွေးကုသခြင်းက ပိုပြီးအရေးပါ ထိရောက်တာပါ။

အပွိုင့်မဲ့င်ပေးပြီး လူနာတွေ့တာမို့ ပုံမှန်ဆရာဝန်တွေလို လေးနာရီက ခြောက်နာရီ၊ ဘယ်နှ နာရီမှ ဘယ်နှစ်နာရီဆိုပြီး ပုံသေကြီးထိုင်ဖို့လည်း အဆင်မပြေ။ ဒီတစ်နာရီမှာ လူနာရှိပြီးလျှင် နောက် နှစ်နာရီလောက်လည်း အားချင်အားလပ်နေမည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်နေနေတဲ့ တာဝါမှာပဲ အောက်ထပ် ခန်းကို ဝယ်ယူပြီး သီးသန့်ဆေးခန်းကျယ် ဖွင့်လှစ်ထားလိုက်တာ နှစ်တစ်ယောက်နှင့် အေးအေးချမ်း ချမ်းပဲ အလုပ်လုပ်တာပင်။

နဒီပြန်အပြီး လူနာမရှိသေးတာမို့ နာရီကြည့်ကာ အပေါ်ထပ်တက်လာတဲ့ ဒေါ်ခင်လေးညိုက တံခါးလာဖွင့်တဲ့ အိမ်ဖော်မလေးကို..

‘ကိုကြီး ရှိသေးလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ အခန်းထဲမှာပါ’

‘အင်း’

ဒေါ်ခင်လေးညိုက တိုက်ခန်းကျယ်ကြီးရဲ့ကွေ့ချိုးတစ်ခု စကြို လိမ်းဆုံးမှ အိပ်ခန်းတစ်ခုကို တဒေါက်ဒေါက်သွားခေါက်လိုက်ပါသည်။

‘သားကြီး’

‘ဗျာ’

ထူးသံကြားမှ တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို လှည့်ဖွင့်ဝင်လိုက်ရင်း..

‘ဒီနေ့ ဒီမှာ မအိပ်ဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း ... မာမီ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘အဘွားကို ပြန်လာခဲ့မယ် ပြောခဲ့တယ်၊ သားစာအုပ်တချို့လာရှာတာ မာမီ၊ ခဏနေပြန်မှာ’

ဒေါ်ခင်လေးညိုက အရပ်မြင့်မြင့် ရင်အုပ်လက်မောင်းကျစ်ကျစ်နှင့် နုထွားကာ သူ့မျက်စိထဲ အမြဲကြည့်ကောင်းနေသော သားကြီးကို အားမလိုအားမရကြည့်ရင်း...

‘အဘွားတို့ အဘိုးတို့ကျတော့ မင်း

ပိုလှည့်စားလို့လွယ်တာကိုးညိုသစ်ရဲ့.. ဟင်၊ မအေကျ တော့ သူ့ပါးစပ်ဟရင် အူဘယ်နှခွေရှိတာ မြင်တဲ့သူဆိုတော့ မအေနားကိုမနေချင်ဘူး’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘွားတို့အိမ်မှာ သားပဲရှိတာမို့ပါ၊ မာမီဆီမှာ

အငယ်မရှိတာပဲဟာ၊ ဘွားတို့ကို ပန်းပင်ရေလောင်းပေးရသေးတယ်၊ ကော်ဇောလည်း သားပဲ ဖုန်စုပ်ပေးရတာ ’

ဒေါ်ခင်လေးညို မျက်နှာကမူန်လာရင်း..

‘ညိုသစ်နော်. သားကို ပန်းပင်ရေလောင်းဖို့ ကော်ဇောဖုန်စုပ်ဖို့

မွေးထားတာမဟုတ်ဘူး၊ တစ် နေ့တစ်နေ့ အားအားလျားလျား အဘွားကျေနပ်အောင် မဖြစ်စလောက်လုပ်ပြုပြီးရင် ဟိုသွားလိုက်၊ ဒီလာလိုက် လေနေတာပဲ၊ ကျောင်းပြီးတာ နှစ်နှစ်ရှိနေတာတောင် ဘာမယ်မယ်ရရ ဖြစ်ဖြစ်မြောက် မြောက်အလုပ်မှ မလုပ်ဘူး၊ အချိန်တွေဖြုန်းပစ်နေတာ သားမနှမြောဘူးလား၊ မရှက်ဘူးလား’

ညိုသစ်ငြိမ်းက Nathaniel Harris ရဲ့ The Life and works of dali ဆိုတဲ့

စာအုပ်ပြာပြာလေး ကို ရှာတွေ့လိုက်ပြီဖြစ်ရာ ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်ပါသည်။ ဒါလို့ပန်းချီတွေအကြောင်း၊ ကိုမျိုး က အဲဒီ စာအုပ်လိုချင်နေတယ်ဆို၍ သူ့ထံမှာရှိတယ်ဆိုပြီး အိမ်ကိုပြန်လာရှာပေးတာပါ။

‘သား.. မာမီမေးနေတာလေ၊ မရှက်ဘူးလားလို့’

ညိုသစ်ငြိမ်းက ခေါင်းကိုကုတ်နေလိုက်ပါသည်။ နှုတ်က မဖြေပါ။ စိတ်ထဲကတော့ ဖြေနေပါ သည်။ မရှက်ပါဘူး။ ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ။ ပန်းချီဆွဲဖို့ကလွဲရင် တခြားအလုပ်ကိုစိတ်မဝင်စားတော့ မလုပ်ချင်တာ ရှက်စရာလား။ ရှက်စရာလို့ တစ်ခါမှမထင်ခဲ့ပါဘူး။

ဒါကိုပဲ ဝါသနာပြင်းပြတာပဲလေ။

ဆရာဝန်ကြီးတွေ၊ သမားတော်ကြီးတွေဖြစ်ကြတဲ့ ဒက်ဒီနှင့်မာမီကတော့ ပန်းချီဆွဲတယ်ဆိုတာ ကို လက်တွေ့ကျတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်တစ်ခုလို့ လုံးဝသတ်မှတ်မပေးကြပါ။ ဝါသနာ အလျောက် အားရင်ပျင်းရင်ဆွဲ။ ဒီလောက်ပဲ။ တခြားအလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ရမည်။ ညိုသစ်ကတော့ တခြားဘာအလုပ်မှ မလုပ်ချင်။

ဒီအိမ်မှာဆိုရင် ပန်းချီဆွဲနေရင်ပဲ တစ်ပြင်။ သူ့မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးအေးချမ်းချမ်း ပန်းချီဆွဲဖို့နေရာတောင် မရှိပါ။

အိပ်ခန်းခပ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာလည်း ဘာအာရုံမှမရ။ ဒါကြောင့် ဘွားဘွားတို့အိမ်မှာ ပြောင်းနေနေတာ နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ အဘွားကိုတော့ ညိုသစ်က နိုင်သည်။ အဘိုး ကလည်းတော်ရုံဘာမှပြောတာမဟုတ်။ အဘွားက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်လုပ်တတ်ပေမယ့် ညိုသစ် မျက်နှာညှိကာ စိတ်ဆိုးလျှင် လေကိုလျှော့လိုက်မြဲ။

မာမီလိုလည်း အခန်းထဲကြိုက်တဲ့အချိန် ဥဒဟိုဝင်လို့မရ။

ထမင်းစားခန်းဘက်က ဝင်ရတဲ့ ညို သစ်ရဲ့အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးကို အတွင်းကနေ

အသေလော့ချထားလိုက်ကာ ဘေးစင်္ကြံ ကတစ်ဆင့် ခြံထဲ ကပတ်ဝင်ရတဲ့ လမ်းကြောင်းကိုပဲ ညှိသစ်ကအသုံးပြုသည်။ ဒီတော့ အဘွားလည်း အော်ချင်သလောက်အော် အသံသာရောက်ပြီး လူပါရောက်ချင်ရင်တော့ အိမ်ရှေ့ကထွက် ခြံထဲဆင်း၊ ဘေးကို တစ်ပတ်ကွေ့၊ ဘေးစင်္ကြံနံကတစ်ဆင့်မှ ညှိသစ်အခန်းဆီ ပတ်လာနိုင်ကာ လာနေရင်ပဲ မှန်ပြတင်း တွေကတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်နေရပြီမို့ ဖုံးချင်ဖွက်ချင်တာတွေလည်း ဖုံးချိန်ဖွက်ချိန်ရသည်။

တကယ်တော့ သူ့ရဲ့မြင်ဆရာ တစ်ပိုင်း၊

အစ်ကိုသူငယ်ချင်းတစ်ပိုင်းဖြစ်တဲ့ ကိုမျိုးလို တိုက်ခန်း ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ငှားပြီး နေချင်ပြီ။ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းလွတ်လပ်ကာ နားအေးပါးအေး ပန်းချီဆွဲနိုင်မည်လေ။ ဒက်ဒီရော မာမီရောက ခွင့်လည်းမပြု ပိုက်ဆံလည်းမပေးလို့သာ။

ညှိသစ်မှာ ခုချိန်ထိ ဘာဝင်ငွေမှမရှိဘဲ ထွက်ငွေသာရှိတဲ့သူဖြစ်ရာ အဘိုးအဘွားထံကတစ် လှည့်၊ မာမီဆီကတစ်လှည့် တစ်ကိုယ်ရည်သုံးစရိတ်ကိုပင် လက်ဖြန့်တောင်းနေရတုန်း။ တစ်ခါတစ်ရံ တော့ ညီမလေးဆီကတောင် တောင်းရသေးသည်။ ညီမလေးက ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးခြောက်လုံး နှင့် အောင်မြင်ကာ ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်ထားတာမို့ သူ့ကိုစာကျက် Guide အဖြစ်ငှားရမ်းထားသူတွေရှိ ရာ တစ်လဝင်ငွေသိန်းကျော်ပါသည်။

ဒီတော့ မိဘခြေရာနင်းတဲ့၊ စာတော်တဲ့ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့ ညီမလေးနှင့်ယှဉ်ကာ ညှိသစ်က ပိုပြီး အသုံးမကျသူအားမရစရာလူ ဖြစ်ရပြန်သည်။

‘အန်ကယ်ကျော်ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်မလား၊ မင်းဘာမှမဟုတ်တာတောင် ငါးသောင်းခြောက် သောင်းတော့ ရမယ်’

‘အာ.. မာမီကလည်း ငါးသောင်းခြောက်သောင်းအတွက် တစ်နေ့ကုန် အချိန်ပေးရဦးမယ်၊ ကျွတ်... မလုပ်ပါဘူးဗျာ’

‘ဆံပင်ကလည်း ကြည့်ဦး၊ ညှင်းဆိုးဆိုးနဲ့

ကြယ်သီးတစ်လုံးတပ်လိုက်စမ်း’

ညိုသစ်က သက်ပြင်းဆောင့်ချ၊ ကြယ်သီးတပ်ပြီး စုံရပ်နေရပါသည်။

မာမိပြောနေတာ မပြီး သေးတော့ ထွက်သွားလို့လည်းမရ။

‘မင်းဟာ တာဝန်ကိုမကျေဘူး၊ ငါးသောင်းခြောက်သောင်းလောက်နဲ့

အချိန်ကုန်မခံနိုင်ဘူး ပြော ရအောင် အခုတော့ကော မင်းဘာဝင်ငွေရှိလို့လဲ ညိုသစ်’

ညိုသစ်ငြိမ်းက မာမိကို စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာကြည့်လိုက်ကာ

‘ဝင်ငွေက အခုအရမ်းအရေးကြီးနေပြီမို့လို့လား မာမိ’

ဒေါ်ခင်လေးညိုက ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း

‘စကားကို ဝေ့ပြောမနေနဲ့၊ မာမိ အဓိကဆိုလိုတာက မင်းဘဝအတွက်

ဘာအကျိုးဖြစ်ထွန်းမှုမှ ရှိမလာတဲ့ ဒီပန်းချီလေးပဲ

ချောက်တီးချောက်ချက်ဆွဲသလိုလိုနဲ့ မင်းလက်လျားလတ်လျား လေနေတာ ကို

ကြည့်မရတာ ’

‘မာမိပေးရှင့်ဆိုရင် မာမိဒီလိုပြောမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဘာ’

‘မာမိပေးရှင့်တွေကိုဆိုရင် မာမိက သူ့ယုံကြည်ချက်ကို

မြှင့်တင်ပေးတဲ့စကားမျိုးပဲ ပြောတယ်။ သားကိုဆိုရင် မာမိက သားရဲ့ယုံကြည်ချက်။

မျှော်လင့်ချက်တွေကိုဆွဲထုတ်ဖဲ့ရွဲ့တဲ့ စကားမျိုးပဲအမြဲ ပြောတယ်’

ဝမ်းနည်းသံပေါက်လာတဲ့သားကြောင့် ဒေါ်ခင်လေးညိုက သိသိသာသာ

သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း

‘မင်းက မာမိမှာ မဟုတ်ဘူး ညိုသစ်၊ လူနာကို ပြောရမယ့်စကား

လူနာကိုပြောမယ်၊ သားကို ပြောရမယ့်စကား သားကိုပြောမယ်၊ ရှင်းရှင်းလေးပဲ

ကိုယ့်ပေးရှင်နဲ့ကိုယ့်သားကို စကားတစ်မျိုးတည်း ပြောစရာအကြောင်းလည်း
မရှိဘူး၊ မင်းအဘွားက ပြောတယ်၊ ဖုန်းတွေလည်း ပြောသလားမမေးနဲ့တဲ့၊
ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ လုပ်မနေနဲ့ ရည်းစားရနေပြီလား.. ပြောစမ်း’

မာမီက ထုံးစံအတိုင်း သူ့အပေါ် ကလေးလိုစစ်မေးမြဲ။

‘မရပါဘူး မာမီရာ၊ ဟိုကဆက်ကြလို့ မကောင်းတတ်လို့ ပြန်ပြောရုံပဲ၊
သားသွားတော့မယ်၊ နောက်ကျနေပြီ’

ညိုသစ်က မာမီဘေးက ဖြတ်ကျော်ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။

*

အခန်း (၃)

‘ကိုမျိုး.. ပြန်ပြီ’

‘ပြန်ပြီလား.. အေး ကျေးဇူးပဲ ညိုသစ်ရာ၊ နောက်နေ့လည်း လာဦးလေ’

‘ဟုတ်.. လာခဲ့မယ် ကိုမျိုး’

ညိုသစ်ငြိမ်းနှင့်ဝေလင်း နှစ်ယောက်အတူလှည့်ထွက်လာရင်းက

ဝေလင်းက သွားကိုစေ့ကာ အသံခပ်တိုးတိုးနှင့်

‘ဒီဘဲကြီးကလည်း မင်းကိုခိုင်းကောင်းတိုင်း ခေါ်နေတာပဲ’

ညိုသစ်က ဝေလင်းကိုပခုံးချင်း လှမ်းတိုက်ကာ ရယ်ရင်း..

‘ငါ့ကိုက လာချင်တာပါကွ ဝေလင်းရ’

‘ဘာလို့လာချင်ရတာ လဲ စဉ်းစားလို့တောင် မရဘူး၊

ဖြုတ်စပျင်းတောင်းတွေနဲ့ သယ်ရ ပိုးရ ထမ်းရ တွယ်တက်ရ ချိတ်ဆွဲရ

ပင်ပန်းလိုက်တာ။ မင်းတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကြေးနဲ့ ဖုန်နဲ့၊ ငါက မင်းကို

ဘီယာဆိုင်ခေါ်သွားမလို့ကွာ၊ ငါရုံးကပြန်လာတဲ့ကောင်တောင်

မင်းလောက်ချွေးမပြန်ဘူး’

‘ပြန်မလား အဲကွန်းခန်းထဲ ကွန်ပျူတာကိုင်နေတာ ချွေးပြန်စရာလား’

‘မင်းကကော ဘာကိစ္စ ဒီလောက်ချွေးတွေ ကြေးတွေပေကျံအောင်

ခိုင်းဖတ်ကြီးလုပ်နေရတာ လဲ’

‘ခိုင်းဖတ်ကြီးလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ငါပျော်လို့ပါ’

‘ဘာပျော်စရာရှိလို့လဲ’

‘ဟေ့ကောင် ဝေလင်း၊ ခုလို ကိုမျိုးလုပ်တဲ့ Art Solo Show

လေးတစ်ခုလောက် လုပ်ခွင့်ရဖို့က ငါ့အိပ်မက်ပဲလေ သူငယ်ချင်း၊

ငါမလုပ်နိုင်သေးတဲ့အချိန်မှာ သူများလုပ်တာကိုလည်း အားကျတယ်၊ အဲဒီ မှာ

တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူပြီးဝင်ပါနေရတာ ကိုပဲ ငါရင်တွေခုန်နေတာ’

‘ကျွတ်’

ဝေလင်းက သွားစမ်းပါဆိုတဲ့ပုံမျိုး လက်ကိုတစ်ချက်ယမ်းရင်း

‘ဟေ့ကောင်.. မင်းအိမ်ပြန်မနေနဲ့တော့၊ ရေတွေဘာတွေ ချိုးမနေနဲ့တော့

အချိန်မရဘူး၊ ဘဲလေး သွားရအောင်ကွာ နန်းသီတာကလေး၊ ဒီကနေ

တန်းသွားလိုက်မယ်’

ဝေလင်းရဲ့ဂျစ်ကားလေးပေါ် နှစ်ယောက်သားတက်ရင်း ဝေလင်းက

ပြောလျှင်

‘အာ..ဟေ့ကောင် မဖြစ်ဘူး၊ ငါမလိုက်တော့ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ ဘာလဲ.. မင်းအမေ ဆူမှာစိုးလို့လား’

ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာလည်း အလုပ်ဝင်နေပြီဖြစ်ကာ

ထိုက်သင့်တဲ့လွတ်လပ်မှုလည်း ပေးထားတဲ့ မိဘမျိုးရဲ့သားဖြစ်တဲ့ ဝေလင်းက

အမေကလက်ပွန်းတတီးနေရာတကာတွေပါတတ်သော ညိုသစ်ကို

အမြဲကလေးလုပ်ကာ လှောင်လေ့ရှိပါသည်။ ညိုသစ်ကလည်း မနာပါ။

ဟုတ်တာပဲဟာ။ မာမီဟာ ‘ကြယ်သီးတပ်စမ်း’ ‘ဆံပင်ညှပ်တော့’ ‘ကိုးနာရီထက်

ညဉ့်မနက်နဲ့၊ အဘွားက တံခါးဖွင့်ပေးရမှာ’ ‘ထမင်းစားတော့ ဗိုက်အောင့်လာမယ်’

‘ဟိုကောင်လေးနဲ့ မပေါင်းနဲ့’ စသဖြင့်သာ အရေးလည်းသိပ်မပါ လတဲ့

အသေးစိတ်ကိစ္စလေးတွေမှာပင် ညိုသစ်ကိုအလစ်မပေးဘဲ

မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ပြောနေ တတ်ပါသည်။

မာမီဟာ အိမ်မှာကားနှစ်စီးရှိရက်နှင့် ညိုသစ်ကို ကားတစ်စီး ပေးသုံးထားတာမျိုးမရှိပါ။ မာမီ ကိုယ်တိုင်လည်း အလုပ်ကအိုးမကွာ အိမ်မကွာမို့ ကားနောက်တစ်စီးက အောက်ကပါကင်မှာ အလ ကားရပ်ထားရက်နှင့်။ ကားသုံးလိုလျှင် ဘယ်ကိုလဲ၊ ဘယ်သူပါလဲ၊ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ စတဲ့ စစ် မေးချက်တွေ အပုံအပင်နှင့်မှ ခွင့်ပြုပါသည်။ ဘီယာတို့ ဘာတို့ဆိုလည်း တစ်လတစ်ကြိမ်၊ တစ်ကြိမ်ကို နှစ်ပုလင်းထက် လုံးပိုမသောက်ရလို့ စည်းကမ်းထုတ်ထားတာ။

‘ငါ့အမေ သိမှာမှ မဟုတ်တာ’

‘အေးလေ.. ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လဲ’

‘ငါ မေ့နေလို့ကွ၊ ငါ မီးမီးနဲ့ချိန်းထားတယ်’

ဝေလင်းက မှုန်တေတေ လှည့်ကြည့်လာလျှင်..

‘သူက ချိန်းလိုက်၊ ငါက ငြင်းလိုက်နဲ့ကြာတော့ အားနာတာနဲ့ တစ်ခါတစ်ရံဆိုပြီး လာခဲ့မယ် ပြောလိုက်တာပါကွာ’

‘ရှုပ်ကိုရှုပ်တယ်၊ ဘာလဲ.. မင်းတို့ကြည်နေပြီလား’

‘မကြည်ပါဘူး၊ ငါမှ သူ့ကိုမကြိုက်တာ’

‘မကြိုက်လို့ပေပဲ၊ အဲဒီ ဟာမလေးကဖြင့် ပတ်ပြောနေလိုက်တာ အပီအပြင်ပဲ၊ သူတို့သူငယ်ချင်း အုပ်စုထဲတော့ မင်းကသူ့ကိုအရမ်းကြွေတာဆိုပြီး နာမည်ကိုကြီးနေတာ’

မီးမီးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ဝေလင်းညီမရဲ့သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲကပင်။ ညိုသစ်ကို မိတ်ဖွဲ့ ကာလမ်းတွေခင်းနေတဲ့ ချာတိတ်မလေးပါ။

‘သူပြောချင်တာ ပြောပစေပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်တာသိနေတာပဲ’

‘မင်းက သူနဲ့ချိန်းတယ်ဆိုတော့ ဟုတ်များနေလားလို့၊ ဒီကောင်မလေးက ဆရာမနိုင် နှစ် ဆောင်ပြိုင်နော် ညှိသစ်၊ မိဘတောင်လက်မှိုင်ချထားတာ၊ မင်းသိပ်အကပ်မခံနဲ့၊ ခွာမရဖြစ်နေဦးမယ်၊ ငါ့အမေတောင်မှ ငါ့ညီမကို သူနဲ့ခွာခိုင်းရတယ်။ လမ်းလည်းများတယ်။ အတွဲလည်းများတယ်။ မိန်းမ ပျိုလေးကွာ ဒီလိုနေဝင်ရီတရော ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ချိန်းထွက်စရာလား၊ ဒါယောက်ျားလေး ဘီယာချိန်ကွ’

‘အေးကွာ၊ ဒီနေ့ ထားလိုက်ပါတော့၊ ငါကတိပေးပြီးသား ဖြစ်သွားလို့၊ သူ့မွေးနေ့မို့ လိုက်ပို့ပေးပါ ဆိုလို့’

‘သွားစမ်းပါကွာ၊ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ၊ အချိုးနေမှာပါ၊ ဘယ်ကိုလဲ’

‘ရုပ်ရှင် ပြရမှာကွ’

‘ရုပ်ရှင်၊ ကျွတ်.. မင်းပဲ မပျင်းမရီကွာ’

‘ရုပ်ရှင်ဆိုလို့ ငါလည်းပြမယ်ပြောလိုက်တာ၊

ပိုက်ဆံသိပ်မကုန်ဘူးလေကွာ၊ တော်ကြာ ဟိုဆိုင် လိုက်ကျွေး ဒီဆိုင်လိုက်ကျွေးဆိုရင် ပြဿနာ၊ တအားကျမှာ’

‘ကျွတ်.. မင်းလို ဘိုင်ကျတဲ့ကောင်ကျတော့ အလကားနေရင်း စွံနေပြီး ငါကျတော့ ဘယ်သူ ကပ်လိုက်ကပ်လိုက် လန်ကုန်တာ ဘာဖြစ်တာလဲကွာ၊ မမိုက်ပါဘူး’

‘မင်းက နဂိုကတည်းက မိန်းကလေးတွေကို အမြင်မကြည်တဲ့ စိတ်မရှည်တဲ့ကောင်ကိုးကွ၊ အဲဒီ ပုံစံက ပေါ်လွင်နေတာ ဘယ်ကောင်မလေးက ကြည်မှာလဲ’

ဝေလင်း မျက်နှာကြီးကိုကြည့်ကာ ညှိသစ်ငြိမ်း တဟားဟား

ရယ်မောနေမိပါသည်။ ဝေလင်း က မကျေမချမ်းနှင့်

‘မင်း ငါနဲ့တကယ်မလိုက်ဘူးပေါ့’

‘ငါ ကတိပေးမိလို့ပါကွာ’

‘မင်း အမေကြောက် ကြောက်တယ်ပေါ့ကွာ’

‘တောက်.. ငါ့မှာ မင်းကိုရုပ်ရှင်ရုံပို့ပေးဖို့ ကိုမျိုးဆီက လာကြိုပေးရတာ ကျနေတာပဲ ခွီးမှပဲ’

ညိုသစ်က တဟားဟားရယ်ရင်း ဝေလင်းပခုံးကို မနာကျင်အောင် လက်သီးနှင့်ထိုး၍ ရုပ်ရှင်ရုံ ရှေ့ကားအရိုက်အလျှော့မှာပဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ပါသည်။ မီးမီးနှင့်ရုံရှေ့မှာပဲ ချိန်းထားသည်။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ မီးမီးရဲ့ လူကြီးမိဘများလည်း အံ့ဩစရာပါ။ လွတ်စရာလား မာမိသိလျှင်တော့ ရင်ဖိနေဦး မှာ။ သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လောက်တောင် မအုပ်ထိန်း တဲ့ မိဘများလည်း ခုခေတ်မှာရှိနေသည်။

‘ဟိတ်.. ညိုသစ်’

ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့ရပ်ကာ တီရှပ်နှင့်ဂျင်းဘောင်းဘီမှာ တကယ်ပေကျဲနေတဲ့ဖုန်းတွေကို လက်နှင့် တောက်ခါပစ်နေတဲ့ ညိုသစ်ငြိမ်းက အသံကြားရာဘက် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကားတစ် စင်းနံဘေးမှာရပ်နေတဲ့ ကိုသီဟ။ ကိုသီဟဟာ ညိုသစ်ရဲ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ရဲ့ Best Friend ဖြစ်သည်။ ညိုသစ်နှင့်လည်း အတွေ့ရနည်းပေမယ့် ခင်ပါသည်။

‘ဟား.. ကိုသီဟ’

ကိုသီဟက လက်မြှောက်ပြနေ၍ ညိုသစ်က ကိုသီဟအနား

လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။ လျှောက်သွားနေရင်းနဲ့ ကိုသီဟရဲ့ နံဘေးမှာ ကိုသီဟ ဇနီး (အမည်တော့ညိုသစ်) ကိုမြင်သည်။

ထိုမှတစ်ဆင့်..။ ကိုသီဟဇနီးရဲ့နံဘေးမှာ ရပ်နေတဲ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မြင်သည်။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်...။

အမျိုးသမီး တစ်ယောက်။

လျှောက်နေတဲ့ ညိုသစ်ငြိမ်းရဲ့ခြေလှမ်းများ နှေးသွားကာ သူ့ထံသို့မျက်ခုံးတွန့်တွန့် မျက်ဝန်း လေးမှေးပြီး လှမ်းကြည့်နေတဲ့ ထိုအမျိုးသမီးကိုလမ်းလျှောက်ရင်း စူးစိုက်ကြည့်လာမိပါသည်။ ကြည့် ရင်းက ညိုသစ်ငြိမ်းရဲ့ရင်ထဲတွင် အမျိုးအမည်မဖော်ပြတတ်သော ရှိန်းမြလှိုက်ဖိုခြင်းတစ်မျိုးက စိမ့်ပျံ့ အံ့ဖွဲ့ကာ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခတ်စေသည်။

နွမ်းနေတဲ့.. ဒါမှမဟုတ် နေမကောင်းနေတာနဲ့တူတဲ့ မျက်နှာကလေးနံဘေးမှာ ညိုနက်သော ဆံနွယ်မျှင်ရှည်တွေက လိမ်တချို့ ခွေတချို့ ဝေ့ဝိုက်ကျနေသည်။ အကျ..ဖြူပေါ်မှာ ဆွယ်တာပါးပါး လက်ရှည်အဖြူလေး ထပ်ဝတ်ကာ လက်ပိုက်ရပ်နေတဲ့ကိုယ်ဟန်လေးက ပိန်သွယ်ပါးဟိုက်နေသည်။

သူကလည်း ညိုသစ်ငြိမ်းကို လှမ်းငေးကြည့်နေပါသည်။

‘ဟေ့ကောင်.. ဘာလာလုပ်လဲ’

‘ရပ်ရှင်ကြည့်မလို့ဗျ’

ဖြေတော့ ကိုသီဟကို။ မျက်လုံးက အဲဒီ အစ်မကြီးဆီကို။ ဟန်ဆောင်မှု မကျွမ်းကျင်တဲ့ အရိုးခံ နှင့် ကလေးဆန်တဲ့ညိုသစ်ငြိမ်းရဲ့ မျက်ဝန်းတို့ကို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ကိုသီဟ။ ကိုသီဟဇနီးနှင့် အဲဒီ အစ်မကြီးတို့သုံးဦးလုံး ရိပ်မိကုန်ပါသည်။ ကိုသီဟ မိန်းမက ရယ်ချင်တဲ့နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ အစ်မကြီးထံ

လှည့်ကြည့်သည်။ အဲဒီ အစ်မကြီးကလည်း သူ့ထံမျက်နှာဆန်တွေ ပြေးကပ်တော့မယ့် ညိုသစ်ငြိမ်းကြောင့် အံ့ဩရယ်ချင်အနေခက်တဲ့ဟန် ပြုံးမြဲမြဲကလေးဖြစ်ကာ မျက်လွှာချသွားပါသည်။

‘တစ်ယောက်တည်းလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဟေ့ကောင်၊ မေးတာကို ကြည့်ဖြေစမ်း’

ကိုသီဟကို သူ့မိန်းမက တံတောင်တစ်ချက်တွတ်လိုက်ကာ ဘေးကအစ်မကြီးကတော့ ပိုပြုံး သွားပြီး ရယ်ချင်ဟန်တစ်ဖက်လှည့်လိုက်တာမို့ ညိုသစ်ငြိမ်းကလည်း မဖုံးဖွက်တော့ဘဲ အရယ်အပြုံး တွေနှင့်ပင်

‘ကိုသီဟတို့ရော ရုပ်ရှင်ကြည့်မလို့လား’

‘အေး..၊ မင်း ငါ့မိန်းမနဲ့ တွေ့ဖူးလား’

‘ဟင့်အင်း’

‘အေး.. ဒါ ငါ့မိန်းမ၊ ဇာဇာ တဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်’

ကိုသီဟမိန်းမဟာ ကိုသီဟထက် အသက်ကြီးတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုဝမ်းကွဲထံမှ ကြားဖူးထားပါ သည်။ ဒါပေမဲ့ ကြီးတယ် သိပ်မထင်ရ။ ကိုသီဟမိန်းမက ချောလည်းချောပါသည်။

‘ဟိုဘက်က ဇာဇာသူငယ်ချင်း ရေနဒီတဲ့’

‘ရေနဒီ..’

ညိုသစ်က ရေရွတ်လိုက်မိသေးသည်။ မျက်စိကိုတော့ အဲဒီ အစ်မကြီးထံက ပြန်မရုပ်သိမ်းမိ။

‘ရေနဒီဆိုတဲ့ ဖက်ရှင်စတိုးဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်။ ဒါက ညိုသစ်ငြိမ်းတဲ့၊
အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့ ညီဝမ်းကွဲပဲ။ အနုပညာသမား၊ ပန်းချီဆရာပေါက်စ’

‘အာ.. အစ်ကိုကလည်း’

ညိုသစ်ငြိမ်းက ခပ်ရှက်ရှက် ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း ရုတ်တရက်
လက်တစ်ဖက်ကို မရေနဒီရှေ့ ဆန့်ထုတ်လိုက်မိကာ

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အစ်မ’

‘ဟုတ်ကဲ့.. ဝမ်းသာပါတယ်’

နဒီက လက်ဖျားလေးထုတ်ပေးလိုက်ရပါသည်။

လက်ဝါးချင်း ထိထိမိမိ ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းပုံမျိုး မဟုတ်ဘဲ
လက်ဖျားလေးချင်းသာ မထိတထိ မရဲတရဲ ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်မိကြကာ နဒီက
မျက်နှာကလေးကို တည်တည်ကလေး တစ်ဖက်လွှဲ ထားလိုက်ပါသည်။

‘ငါ့မိန်းမကို တွေ့ရတာ ရော ဝမ်းသာရဲ့လား’

‘ယောက်ျား ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကလေးကို
ပြဿနာသွားရှာနေတယ်’

‘ဟေ့ကောင်.. မင်းကတစ်ယောက်တည်း ရုပ်ရှင်လာကြည့်တယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့.. ဒါပေမဲ့.. ဟို လာတော့မယ်၊ တစ်ယောက်’

‘ဘယ်သူပါသေးလဲ’

ညိုသစ်က ဘာဖြေရရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားရင်း နှာခေါင်းဘေးကို
လက်ညှိုးလေးနှင့်ကုတ် ကာ အချိန်ဆွဲနေခိုက်

‘ကိုညို’

နောက်က ဝုန်းခနဲ ပစ်ဆောင့်လိုက်သလို

အတင်းဘေးတိုးကပ်ပြီးရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေး ကြောင့် သီဟ၊ ဇာဇာနှင့် နဒီတို့လန့်ဖျပ်သွားရပါသည်။

‘ရောက်တာကြာပြီလား’

‘အင်း၊ ဟင့်အင်း ဒါလေ၊ သူပါသေးတယ်၊ သူငယ်ချင်း အဟဲ’

သီဟက ညိုသစ်ငြိမ်းကို မျက်မှောင်ကုတ်နှင့် တမင်ကြည့်ပေးကာ

‘ဪ.. တစ်ယောက်လာတာ သူပေါ့’

‘ဟုတ်’

‘ဪ.. ဪ’

သီဟက ညိုသစ်ငြိမ်းကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။

‘ကောင်လေး.. ဟွန်း.. မင်း အမေနဲ့ တိုင်ပြောရမလား’ဆိုတဲ့ မျက်နှာရိပ်။ ညိုသစ်ဟာ နဒီဆိုတဲ့ အစ်မကြီးကိုတစ်ချက်ထပ်ခိုးကြည့် လိုက်ပါသည်။ နဒီကလည်း တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တာနှင့် အဆိုမို့ ညိုသစ်ရင်မှာ တဒိန်းဒိန်း။

မနဒီ ဘယ်လိုထင်သွားပြီပါလိမ့်။ ညိုသစ်က

သူ့အနားလိုက်တိုးကပ်နေတဲ့ မီးမီးနှင့် အနည်း ငယ်ခွာလိုက်ပါသည်။

သဘောကောင်းတဲ့အပြုံးမျိုးလေးနှင့် ပြုံးကြည့်နေတဲ့ မနဒီရဲ့မျက်နှာလေးက ညိုသစ်ငြိမ်းရင်ထဲ ပုံရိပ်ထင်စွဲနေသည်။

‘လက်မှတ်ဝယ်ကြစို့ဟေ့၊ မင်းတို့ဝယ်ပြီးပြီလား’

‘ဟင့်အင်း... ခုမှ ဝယ်ရမှာဗျ’

ကိုယ်သီဟ ဦးဆောင်သွားတဲ့နောက် လိုက်ပါသွားကြတာ ကိုသီဟက ညိုသစ်လှမ်းပေးလိုက် တဲ့ ထောင်တန်သုံးရွက်ကိုလှမ်းယူရင်း..

‘တစ်ဆက်တည်း ယူမလား၊ နောက်ခုံ ယူမလား’

‘နောက်ခုံ’

မီးမီးက ဝင်ဖြေလိုက်တာပါ။ နောက်ခုံကို မီးမီး

ရွေးချယ်လိုက်တဲ့အတွက် နေရာယူလိုက်ကြတဲ့ အခါ

ညိုသစ်ငြိမ်းရဲ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ မနဒီရဲ့ ညိုမှောင်ပျော့နွယ်သော

ဆံနွယ်လေးတွေက နေရာယူ နေကြပါသည်။ ဆွယ်တာဖြူဖြူလေးအောက်က

ပခုံးစွန်းလုံးလုံးကလေးကလည်း ရင်ခုန်ချင်စရာ။ တစ် ချက်တစ်ချက် ဘေးက

မဇာဇာကို စကားလှည့်ပြောလိုက်လျှင် လျှပ်တစ်ပြက်မြင်လိုက်ရတဲ့ ညာဘက်

တစ်ခြမ်း မျက်နှာလေးကို နောက်တစ်ခေါက် ဘယ်တော့လှည့်လာဦးမလဲ

စောင့်ကြည့်နေရပါသည်။

ညိုသစ်ငြိမ်းသည် ရုပ်ရှင်လည်းဘယ်လိုအခန်းစဉ်တွေနဲ့

ချိတ်ဆက်သွားသလဲ မသိလိုက်။ သဘောလောက်သာ အကြမ်းဖျဉ်းသိလိုက်ရုံပင်။

ဘေးမှာ မီးမီးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးထိုင်နေတာကို လည်း မေ့လျော့နေပါသည်။ သူ့ကို

စကားလှမ်းပြောတာပင် မကြားမိ။ ဆံနွယ်လေးတွေကို ငေးလို့သာ နေမိသည်။

မီးမီးက စိတ်တိုတိုနှင့်သူ့လက်မောင်းကို

တံတောင်နှင့်တစ်ချက်တွတ်လိုက်မှ နာသွားကာ ဘေးကိုအလန့်တကြား

လှည့်ကြည့်မိခဲ့သည်။

ဘယ်လိုမှန်းပြောမပြတတ်အောင် သူ့နှလုံးသားဆန်းကြယ်စွာ

လှုပ်ရှားရင်ဖိုနေခဲ့တာကို သူပဲ အသိဆုံးပါ။ သူ့နှလုံးသားကို မနဒီရဲ့လက်အစုံနှင့်

ဆုပ်ကိုင်ထားတယ် ထင်ရအောင် နှလုံးသားက မွန်း ကျပ်ပူနွေးနေခဲ့သည်။

*